

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

WAA. Inventari

Inauguració: Divendres, 4 de setembre de 2009, 19.00 h.

Exposició: 04.09.2009 – 07.17.2009. Dimarts a dissabtes de 10.30 a 13.30 h. i 16.30 a 20.30 h.

Artistes: Ignasi Aballí, Helena Almeida, Jean-Marc Bustamante, Javier Codesal, Alicia Framis, Douglas Gordon, José Antonio Hernández-Díez, Esko Männikkö, Thomas Ruff i Marijke van Wieringen.

Inventari és una repàs fotogràfic que discorre al voltant del retrat. Amb ell iniciem una petita reflexió sobre la representació del individu (en general) i d'un mateix. En aquest cas s'han triat tres eixos vertebradors per a la mostra. El primer tracta l'autoria: el retrat i l'autoretrat. El segon el camp formal. I el tercer l'expressiu.

Per "formal" ens referim, dins la fotografia, a la diversitat en la composició de la imatge; en les diferents decisions plàstiques que es prenen per tal de vehicular les voluntats expressives, així com la vinculació amb diverses figures retòriques. En l'entreteixit de les expressions de cada artista trobem una notòria multiplicitat de visions en el gènere del retrat. Des de l'objectivitat de Ruff, fins a la hiper-contextualització de Männikkö; passant per la implicació del cos i la persona en la pròpia producció artística (Almeida o van Warmerdam) fins a la contraposició de les relacions més universals com a una identificació més àmplia (Bustamante o Gordon); juntament amb visions marcades per la metàfora, la metonímia, la paradoxa, la personificació, la sinèdoque o la sinestèsia.

Ignasi Aballí (Barcelona 1958) es centra en allò mínim i que, a l'hora, té grans connotacions. En la seva obra és comuna l'atenció per les coses ínfimes, a les que, conformant part del dia a dia, se'ls presta poca consideració i que presenten, tant mateix, senzilles qualitats poètiques que arriben amb més força que complexos exercicis: l'"inframince". Mitjançant la imatge del dit "toca", doncs, el cos i la persona; la identitat a partir de les empremtes dactilars, la biometria, i la gestualitat, com a expressió del propi cos. Helena Almeida (Lisboa 1934) més enllà de mostrar-se a si mateixa mostra en el seu treball la importància de la convergència entre art i vida, entre el rol de l'agent i la pròpia disciplina; reflexiona sobre la pràctica pictòrica i ho fa mostrant la seva relació amb l'art adoptant de l'accionisme la centralitat del cos-obra i l'obra-cos. Jean-Marc Bustamante (Toulouse, 1952) té en comú un gust pel temps detingut. Remembra que la fotografia és el record d'un instant passat e inabracable com a tal, i que en tant que concret esdevé fugisser. Adopta, doncs, el caràcter evocador de quelcom més generalista, una memòria col·lectiva que l'espectador és capaç de projectar, i en la que és capaç de projectar-se. Aquesta imatge forma part de la segona sèrie *Lumière* que Bustamante centra en l'interior d'una discoteca. L'actitud, el posat, la interacció en l'espai semipúblic que és la discoteca resulta una presentació del self momentània i esporàdica, ja que no és la que ens defineix diàriament en els altres àmbits; és aquesta mutació de la persona, aquest estat d'excipció que adopta tot un col·lectiu, el que fa d'aquesta radiografia una representació més àmplia. Javier Codesal (Sabiñánigo, 1958) a *Padre* fa una reflexió sobre la identitat en tant que herència del parentiu. La peça mostra tres imatges del seu pare, qui, cobert per una capa negra, desdibuixa la seva figura per centrar l'atenció en el seu rostre, en la idea d'identitat. No es tracta de la genètica directa sinó el que ha estat transmès en la seva relació. En la dualitat Pare -Mare (sobre la que l'artista també treballa en la peça "Maternidades") s'extremen un conjunt de conceptes de caire més simbòlic associats a un i altre, i dissociats de l'un i de l'altre. Podem llegir d'aquesta figura com consumida, una sensació més atemporal que apel·la al record. Un record al que li atribuïm allò trist i tràgic, la sensació d'abisme i la mort. I com aquesta sort de predicció futura parla d'un mateix i de l'home en general. Alicia Framis (Barcelona, 1967) a la sèrie *Anti-dog* reflexiona al voltant del retrat

d'un sector concret de la població per al qual els propis trets físics que el defineixen representen una minusvàlua adquirida al marge de la seva voluntat. Contra el que es torna un estigma, especula sobre el cas concret dels prejudicis de determinat grup de caps rapats amb gossos en vers, principalment, les dones immigrades de faccions poc àries del barri de Marzahn (Berlín). Framis pensant en que el que a un mateix li aporta seguretat és ser propietari del seu cos i la seva ment, elabora un conjunt de vestimentes realitzades amb roba anti-bales, anti-talls i anti-foc. Douglas Gordon (Glasgow, 1966) a *You + me* reflexiona sobre els ídols, les imatges públiques que a través de les pel·lícules han forjat l'imaginari col·lectiu. Mitjançant dels personatges que hi compareixen, hem aprehès les actituds que manifestem en relacionar-nos amb els altres; i, en definitiva, ens hem emmirallat en les històries que ens han presentat desitjant posar-nos a la seva pell. José Antonio Hernández-Díez (Caracas, 1964) a *Cuidados són metàfores d'allò exigit projectat en els objectes del seu propietari i d'aquells qui conformen el seu entorn més proper*. Com relata Cortázar, els objectes més enllà de servir-nos, sol·liciten atencions per part nostra. Així doncs, la roba, ens cobreix, ens ajuda superficialment a definir-nos; però, a l'hora, ens reclama imperativament mitjançant instruccions concises. I és en aquesta entesa, en aquesta negociació, on la relació entre les parts es torna duradora o caduca. Està en la voluntat que hi projectem, en la cura que en tenim. I doncs, més enllà d'un retrat superficial, el que en llegim és una declaració íntima, el retrat d'una relació. Esko Männikkö (Pudasjärvi, 1959) conté en la seva obra dues vessants: l'expressiva i l'antropològica. Els retrats formen part d'una sèrie realitzada als boscos de Lapònia, i en ells s'hi endevina la sinceritat obtinguda en relaxar la tensió que produeix la intrusió d'un desconegut. Des d'un punt de vista menys acotat i més obert al que passa en l'entorn en el que se centra, Männikkö extreu en composicions aglomerades descripcions denses expressades de forma fluïda. Thomas Ruff (Zell am Harmersbach, 1958) desenvolupa una sèrie de retrats en un moment en que aquest, com a gènere, està poc valorat dins la fotografia, i farà el mateix recuperant varis temes de consideració més "clàssica" als que donarà la volta. Mirant sempre una mica més enllà, s'interessa més pel que vol transmetre qui està darrera la càmera, que no pas qui hi està davant, però aquest mateix ha de prestar-se a reflexar, en aquest joc de miralls, el que vol ser transmès. I és que la manipulació de la imatge és, per Ruff, inherent en un gènere que ha de construir abans de copsar. Marijke van Warmerdam (Nieuwer Amstel, 1959) acostuma a presentar una dualitat en les seves obres. En aquest cas latent, en el seu autoretrat, per la part mecànica de la fotografia i el gest, manual i expressiu, de la taca. Reflexiona sobre el quotidià amb un regust aparentment naïve i innocent, construït a partir de petits trucs que enganyen a la percepció, i ens fan pensar sobre el que veiem i com ho veiem.

La reflexió d'un mateix es veu constituïda, construïda, tractada i manipulada, pel conjunt de concepcions que s'aglomeren en la visió presentada pel retrat. Un gènere que sembla portar implícita l'arrogància i que, pel contrari, es tracta aquí com a petites deconstruccions sinceres.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ DE GALERISTES INDEPENDENTS
D'ART DE CATALUNYA

*Per a més informació i/o imatges contactar amb galeria@estranydelamota.com.